

Hodnocení bakalářské práce Jany Heřmanové *Proměny reflexe Reportáže, psané na oprátce Julia Fučíka v období 1945 – 2010.*

Autorka si zvolila téma mnohokrát diskutované, zatracované, zavírané a opět otevírané, rozhodla se nalézt, zhodnotit a okomentovat některé proměny textu, který každá generace znovu objevuje nebo ho a priori zatracuje a odkládá, textu, k němuž si hledají cestu od 1. vydání generace čtenářů; v podstatě předkládá zprávu o své nelehké cestě k nalezení podstaty a smyslu Fučíkova sdělení i ve světle jeho velmi rozporných reflexí. K dispozici měla kritické vydání textu z r. 1995, sekundární literaturu, texty odborné, internetové zdroje. Pominu-li tradiční a nezbytné kapitoly v I. části práce (dětství, mládí, Fučík novinář a spisovatel, zatčení, smrt), v níž za závažné lze označit zmínky o vztahu Fučíka a J. Weila a osudovém vztahu Fučíka a J. Klecana, stávají se středem práce pasáže o dlouholetých pochybnostech o autorství textu (Bylo vůbec možné takto na Pankráci „tvořit“? Je autorem textu Fučík, nebo Drda, Olbracht či někdo jiný?) a o jeho věrohodnosti (Mlčel Fučík, nebo mluvil? Bylo vše tak, jak je v Reportáži uvedeno? Měl se při zatčení chovat jinak?).

Podle lidí, kteří Fučíka znali, nebyl „konspirativním typem“, on, milovník života, žen, lehkomyšlný bonviván, a pochybnosti podporovaly kromě reakcí pamětníků či nepřímých svědků i proměny textů jednotlivých vydání, jichž byly za poválečná desetiletí desítky (autorka zmiňuje chronologii všech změn v textech). Po kritickém vydání a vydání kompletního textu Reportáže, psané na oprátce některé otazníky mizely, jiné se nabízely, zejména v souvislosti s chybějícími protokoly gestapa, na něž se Fučík v závěru odvolává v textu motáku do poloviny 90. let nepublikovaného („*Mluvil jsem. Jak, najdete v mých protokolech...*“). Autorka umísťuje vzájemně si protiřečící argumenty vedle sebe, připomíná názory notoricky známé, vedle nich staví názory jiné, méně známé, méně často připomínané, z nichž k nejzávažnějším patří rozsáhlá působivá analyzující pasáž z druhého díla Paměti Václava Černého (mj. o „*intimním*“ vztahu Fučíka a Klecana!). Mezi dalšími názory na Reportáž věnuje autorka pozornost zvláště přednášce F. Peroutky, který se ke „cause Fučík“ vyjádřil prostřednictvím RFE v únoru 1960.

Je jasné, že studentská práce nemůže v souvislosti s Fučíkovým textem cokoliv nového či neznámého objevit a snést ve prospěch uspokojivého vyřešení problémů s ním spojených, je pozitivní, že emocionálně nesporně silný (a konfliktní) literární text a okolnosti

jeho vzniku jsou i s více než šedesátiletým odstupem pro mladého člověka dostatečně atraktivní výzvou k „zápasu“ s mýty, legendami a s a priori známým „vyřešením“.

Práce je napsána se značným zaujetím, zodpovědně, poctivě, upřímně. Žel není prostá pravopisných chyb. Doporučuji ji k obhajobě a navrhuji klasifikovat jako velmi dobrou.

V Plzni 22. 5. 2012

Jiří Staněk

